Ч. 194 (14.091). Львів, середа 24. липня 1935. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. поверх. Конто почт. щадн. 504.060, 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполудием. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 30·00 „, Річно 60·00 „. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Свято на Білій Горі.

Подаємо до відома українському громадянству, що Свято на Білій Горі біля Підлися для вшанування пам'яти Будителя Галицької Землі Маркіяна Шашкевича відбудеться в цьому році 11. серпня, а на випадок непогоди — 18. серпня.

Щоб бодай частинно усунути одинокy відмінну сторінку з минулих літ, а саме базарний характер цього Свята, вступ на гору всякого роду торговцям та жебракам буде заборонений. Буфети українських установ будуть допущені лише в порозумінні з проф. Мартинюком Миколою.

Комітет.

Жнива на Поділлі.

Пишуть нам з Товстеччини:

Жнива на Поділлі припізнилися в цьому році на яких два тижні через холод та дощі з кінцем червня і в перших днях липня. Урожай несогірший, але біда, що багато пшениці весною переорано а на її місце мусіли люди засіяти гречку й мішанки.

Куди гірша справа з реалізацією урожаю. Ціни на збіжжа помітно впали. З огляду на те, що переднововк у цьому році дуже дався в знаки людям через неурожай у попередньому році, багато побрано збіжжа на кредит. Як цей „кредит“ виглядає, подам коротко. Селянин зичив у квітні в жида 1 сотнар жита в ціні 22 зол. з тим, що має віддати з початком вересня жита за 22 зол. Значить: як жито буде по 10 зол. за 1 сотнар, то має дати 220 кг. Іншими словами: за 6 місяців селянин заплатить 120 прц. або на рік 240 прц. у річному відношенні. Розуміється, через такий „кредит“ на другий рік знову зачнеться дуже вчасно передновок..

Робочих рук є аж задто, бо озимини припішло до збору взагалі менше.

Заборона оснувати дитячий садок у Любачівщині.

Повітове старосто в Любачеві заборонило оснувати садок у Брусні Старім рішенням такого змісту:

Starostwo powiatowe lubaczowskie L. B. P. 6/28/2/5/II. Lubaczów, dnia 5. VII. 1935. — Do Zarządu Kółka Ukr. Pedag. T-wa Ridna Szkoła w Brusnie starym, na ręce Andrzeja Hylusa. — Na zasadzie art. 2 rozp. p. Prezydenta Rz. P. z dnia 22. IV. 1927. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucji opiekuńczych (Dz. U. Rz. P. № 40, poz. 354) zakazuję otwarcia ogródka dziecięcego (sadku) w Brusnie starym, względnie o ile taki ogródek już istnieje, zarządzam zamknięcie tegoż, ponieważ zgłoszona kierowniczka tegoż ogródka nie posiada kwalifikacji wymaganych na to stanowisko, nadto zarząd Kółka Ridnej Szkoły nie podał lokalu, w którym odbyć się miał ogródek — wobec czego nie można tu stwierdzić, czy lokal na ten cel odpowiada przepisom ust. sanit. i budowlanej — oraz nie przedłożył mi Zarząd Kółka imiennego spisu dzieci przyjętych do ogródka z podaniem ich wieku.

Od niniejszej decyzji przysługuje p. prawo wniesienia odwołania do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie za mojem pośrednictwem w ciągu dni 14-stu, licząc od dnia następnego po dniu jej doręczenia.

W myśl art. 10, ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 22. IV. 1927 wniesione odwołanie nie wstrzymuje jednak wykonania tejże decyzji. — Starosta powiatowy (підпис нечиткий).

Слід замітити, що приділена до садка учителька, п. Софія Войтович, є абсольвенткою державної учительської семинарії, була учителькою державної школи, має покінчений курс для провідниць дитячих садків та вже від кількох літ вела дитячі садки по інших повітах.

Засідання Ради Ліґи.

ПАРИЖ, 23. 7. ПАТ. У звязку з вчорашньою розмовою премієра Ляваля з британським амбасадором Клерком повідомляють, що французький уряд є правдоподібно, так як і англійський уряд тієї думки, що Рада Ліґи Націй повинна зібратися 25. липня, згідно з резолюцією Ради з дня 25. травня. Можливо, що в випадку, коли не буде можна заіменувати пятого арбітра в погоджувально-арбітровій комісії, примінять 15 статтю договору Ліґи. Всеж, як зачувати Рада Ліґи збереться щойно в перших днях серпня.

Грецький король поверне тільки на заклик усіх партій.

АТЕНИ, 23. 7. ПАТ. Цальдаріс заявив представникам преси, що справа більшости, яка буде конечна, щоб перевести реконструкцію, буде пізніше предметом порозуміння між представниками політичного світа. Крім того Цальдаріс запевнив, що всі виступи Кондиліса є строго леґальні.

В деяких політичних колах висловлюють надію, що тому, що є загальні суперечности, які викликує евентуальність реконструкції та в обаві, щоб не загострити внутрішню ситуацію у Греції, колишній король заявить, що на поворот до краю погодиться тільки тоді, коли закличуть його всі партії, які репрезентують суспільний лад.

Чорна раса боронитисьме перед наступом білої раси.

ЛЬОНДОН, 22. 7. ПАТ. Про нинішнє засідання британського кабінету, що має бути присвячене справі італійсько-абісинського спору, „Дейлі Телеграф“ пише: Уряд має рішити, як поставиться В. Британія у випадку, коли було би ясне, що мирними засобами не можна полагодити справи. Це правдоподібно буде найважніше рішення, яке британський уряд прийме від 1914 р.

МЕССИНА, 22. 7. ПАТ. Нині відплив звідти корабель „Арабія“ з військами й муніцією для Східної Африки.

ЛЬОНДОН, 22. 7. ПАТ. Спеціяльний кореспондент „Таймса“ повідомляє з Адіс-Абеби, що в абісинських патріотичних промовах підкреслюють тепер щораз сильніше конечність єдности між християнами й магометанами в краю. На мітінгах, що відбулися в неділю вперше кинули гасло єдности чорної раси в обороні перед нападом білої раси.

АДІС-АБЕБА, 23. 7. ПАТ. В цілім краю відбулися народні збори, улаштовувані організаціями абісинської молоді, при величезній участи населення. Промови пронизані були пропаґандою, щоб боронити країну. Головною темою був італійсько-абісинський конфлікт. Говорили наперемінну християнські й магометанські духовники, державні урядовці, члени військових організацій, які підкреслювали, що Абісинія від 2 тисячів літ є самостійною державою і зарівні копти й магометани боронитимуть своєї батьківщини до останньої каплі крови. До добровольських відділів вступає величезна кількість молоді.

Нині цісар святкує 42-гу річницю своїх уродин, але з огляду на поважну політичну ситуацію всі торжества, звязані з тою річницею, відкликані. Тільки вечором цісар прийме на замку членів дипльоматичного корпусу.

——о——

ПОДИХ СВОБОДИ в Югославії.

Прага, липень 1935.

Після трагічної смерти короля Олександра відразу можна було припускати, що у внутрішньо-політичному житті Югославії мусить прийти до радикальних змін, а може й до сильних внутрішніх потрясень. Що-правда, минуло більше пів року і могло здаватися, що всі ті сподівання не оправдаються, а формальний висліл травневих виборів до скупштини, югославянського парляменту, вказував ніби на те, що авторитативний режим в Югославії ще скріпиться і що довго ще треба буде ждати на силу, яка моглаб потрясти всесильною позицією представника того режиму — кабінету Євтіча. Він сам спирався чейже аж на 290 послах, себто 3/4 цілого парляменту — і на адміністраційному апараті. Але сталося те, що мусіло статися: провалився уряд Євтіча, а разом з ним захитався і цілий авторитативний режим. Боротьба, яка велась в Югославії майже від початку її створення — поміж централістично-пансербським та автономістичним хорватським напрямком, — про що була у „Ділі“ широко мова, та боротьба мусіла закінчитись програною централістів з хвилиною, коли не стало ані старого Пасіча ані Олександра І.: сили їх індивідуальности не могли заступити диктаторські спроби Євтіча. Відповідно сфабриковані вибори довели до бойкоту „скупштини“ хорватами, а репресії проти звільненого недавно з вязниці Мачека тільки до зросту його популярности. Сьогодні провідник хорватів Мачек є справді наслідником популярности незабутнього Степана Радіча!

Ситуація Югославії наразі основно змінилася. До керми державою станули політичні групи, які досі стояли в непримирній опозиції до уряду і цілого державного режиму і про яких говорилося, що вони вже ніколи не вирinуть на політичній арені. У міністерському кабінеті засіли навіть особи, яким була заборонена якнебудь політична діяльність і які навіть за свою опозицію до теперішнього режиму були інтерновані. Страшний для старого режиму словінець Корошець, старий політик і провідник словінської народньої партії, якого з табору інтернованих виводила аж всенародня жалоба по смерти короля Олександра, стає на чолі найбільш відповідального в державі міністерського ресорту, дістає теку міністра внутрішніх справ. Вже сам один цей факт показує, що в Югославії відбувається цілковитий відворот від дотеперішнього авторитативного режиму і поворот до демократизму, до признання населенню широких політичних прав і свобід. Що воно так дійсно є, досить порівняти нинішню югославянську пресу з пресою від 1929 року. З кожної її сторінки видно ясно, що загальна політична атмосфера основно змінилася, що громадянство починає вільніше дихати і що воно входить в деякі давні своїправа: свобідно, без страху забирати голос у всіх справах державного життя. Не без значіння є, здається, і той факт, що одним із перших вчинків нового міністра внутрішніх справ було припинення слідства проти опозиції за її виборчу аґітацію при останніх нещасних виборах.

І на нового премієра Стоядиновича покладають загально великі надії. В ньому вбачають всі головну причину упадку уряду Євтіча і на ньо-

го дивляться всі, як на того, який має постепенно привести ціле державне життя на давні дійсно демократичні, парляментарні шляхи та притягнути до державної співпраці і відповідальности всі політичні угрупування всіх народніх частин. Це єдиний спосіб дійсно виконати заповіт короля: „зберегти Югославію“.

Навіть найгостріща опозиція хорватів, на чо- з відомим послом Мачеком, настільки примирилась з новим урядом, що не ставить особливих перешкод в його дальшій політиці, яка обіцює принести суттєві зміни національної політики Білгороду. Супроти нового уряду хорватська опозиція станула на позиції прихильного вичікування, висуваючи проте далі своє найважніше домагання: розписання нових виборів до скупштини. І до цього мабуть таки незабаром прийде. Загально говориться, що скупштина в найближчих днях вирішить справу буджету, дасть урядові деякі повновласти і розійдеться на ферії, щоб більше вже не зійтися. Нові вибори малиб відбутися найдалі до весни 1936 р. Всім ясно, що такий парлямент, який тепер має Югославія, довго вдержатись не в силі. Бажко працювати з таким парляментом, в якому двісті послів за одну ніч покидає свого провідника, коли лише на політичній арені появилася сильна індивідуальність нового провідника. З 290 послів групи Євтіча лишилося нині при ньому ледви 90, а решта перейшла на бік Стоядиновича. Але уряд Стояндиновича, який поставив собі за завдання реорганізацію політично-державної системи, не може спиратися на такому непевному елементі. Нині вже більшість югославянської преси висловлює рішуче думку, що треба вибрати такий парлямент, який був би виразником дійсної волі народу і на ній спирався.

Як угрупуються нові політичні партії та чи відродяться старі партії, що формально щезли за диктатури ген. Живковіча, про це годі щось певнішого казати. Досі є лише деякі натяки на те, що готується обеднання сербських радикалів зі словінською народньою партією та магометанами. Але одно вже нині бе в очі зі сторінок югославянської преси: широкі народні маси знову живо цікавляться внутрішнім політичним життям.

Що торкається закордонної політики Югославії, то нова внутрішньо-політична ситуація здається не змінить в нічому її дотеперішньої лінії. Так бодай заявляє новий уряд і це видно з його становища до останніх актуальних міжнародніх питань, як нпр. до загальної політики Малої Антанти, питання реставрації Габсбургів, питання наддунайського пакту й т. д. На одно лише дуже цікаве явище в звязку з дальшою закордонною політикою Югославії можна звернути увагу, а саме на зріст німецької пропаганди. І так нпр. останніми днями з чеської преси довідуємося, що в цілій Югославії не було майже дому, куди не післано виданої в сербсько-хорватській мові останньої великої промови Гітлера з 21. травня ц. р. Мав її видати директор білгородської філії Люфтганзи Нейгавзен, завзятий пропагатор політики Гітлера в Югославії. Цікаво, що брошура ця друкувалася в друкарні білгородського півофіціяльного часопису „Време“. Крім цього останніми днями відбулося у Ґерінґа в Берліні чай, в якому взяло участь кількох запрошених ним і його літаком туди перевезених „приятелів з Білгороду“, а між ними і сам шеф редактор „Времени“ Кракен.

М-н.

Дати зі соймової виборчої статистики з 1928 р.

СТАНИСЛАВІВСЬКЕ ВОЄВІДСТВО.

Виб. окр. ч. 66 — Станиславів-Товмач-Надвірна.

Всіх управнених до голосування було **206.291**, голосуючих **155.752 або 75.5 проц.** З останнього числа упало на українські і москвофільські листи **81.666** голосів або **52.4 проц.**, на польську 59.998 або 38.4 проц., і на жидівську листу ч. 17 — 14.332 або 9.2 проц. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 81.666 упало на **УНДО 33.386 або 40.8 проц.**, на УСРП 34.465, на ч. 6 — 3307, ч. 8 — 5536, ч. 19 — 2373, ч. 20 — 1834, ч. 26 — 588, на льокальні листи 177.

В поодиноких повітах:

Станиславів: всіх управнених **75.922**, голосуючих **58.276 або 75.2 проц., УНДО 13.445**, УСРП 8.492, ч. 6 — 915. ч. 8 — 1360, ч. 19 — 1493, ч. 20 — 892, ч. 26 — 101, льокальні листи 171, ББ — 13.694, жиди 8101.

Товмач: всіх управнених **54.613**, голосуючих **42.487 або 77.8 проц., УНДО 7.598**, УСРП 12.288. ч. 6 — 791, ч. 8 — 1870, ч. 19 — 653, ч. 20 — 810, ч. 26 — 466, льокальні 6, ББ 13.588, жиди 2.021.

Богородчани: всіх управнених **28.145**, голосуючих **25.192 або 89.5 проц., УНДО 5.188**, УСРП 5.294, ч. 6 — 1289, ч. 8 — 636, ч. 19 — 18, ч. 20 — 125, ч. 26 — 2, ББ 11.491, жиди 826. Нині цей повіт скасований і розділений між повіти Станиславів і Надвірна.

Надвірна: всіх управнених **47.611**, голосуючих **29.797 або 62.6 проц., УНДО 7.155**. УСРП — 8.391, ч. 6 — 312, ч. 8 — 1670, ч. 19 — 209, ч. 20 — 7, ч. 26 — 19, ББ 6002, жиди 3384.

Виб. окр. ч. 67 Коломия-Городенка-Снятин-Косів.

Всіх управнених до голосування було **215.028**, голосуючих **154.597 або 71.9 проц.** З останнього числа упало на українські і москвофільські листи **84.483 або 54.6 проц.**, на польські 59.299 або 38.5 проц. і на жидівську листу ч. 17 — 10.815 або 6.9 проц. Зі загального числа українських і москвофільских голосів 84.483 упало на **УНДО 20.210 або 23.9 проц.**, на УСРП 39.998, на ч. 6 — 740, ч. 8 — 12.283, ч. 19 — 10.254, ч. 20 — 921, ч. 26 — 66, на льокальну листу 11.

В поодиноких повітах:

Коломия: всіх управнених **58.082**, голосуючих **43.611 або 75.0 проц., УНДО 6697**. УСРП — 6231, ч. 6 — 38, ч. 8 — 2133, ч. 19 — 1180, ч. 20 — 382, ч. 26 — 6, льокальна листа 11, ББ 18.551. **жиди 4189.**

Городенка: всіх управнених **46.387**, голосуючих **36.302 або 78.2 проц., УНДО 5885**, УСРП — 14.843, ч. 6 — 30, ч. 8 — 685. ч. 19 — 42, ч. 20 — 5, ч. 26 — 1, ББ 12.523, жиди 1529.

Снятин: всіх управнених **41.370**, голосуючих **31.155 або 73.3 проц., УНДО 2495**, УСРП — 8864. ч. 6 — 166, ч. 8 — 8644, ч. 19 — 1477, ч. 20 — 14, ч. 26 — 11, ББ 6694, жиди 2034.

Косів: всіх управнених **46.058**. голосуючих **28.629 або 62.1 проц., УНДО 1751**, УСРП 6461, ч. 6 — 225, ч. 8 — 265, ч. 19 — 7190, ч. 20 — 18, ч. 26 — 44, ББ 9612, жиди 2009.

Печеніжин: всіх управнених **23.131**, голосуючих **14.900 або 64.1 проц., УНДО 3382**, УСРП — 3599, ч. 6 — 281, ч. 8 — 556, ч. 19 — 365, ч. 20 — 502. ч. 26 — 4, ББ 4987, жиди 1054. Цей повіт нині скасований і прилучений в цілости до повіту Коломия.

Виб. окр. ч. 68. Калуш-Рогатин-Долина.

Всіх управнених до голосування було **167.563**, голосуючих **130.259 або 77.7 проц.** З останнього числа упало на українські і москвофільські листи **81.766** або **62.7 проц.**, на польські 39.214 або 30.2 проц., на жидівську листу ч. 17 — 9279 або 7.1 проц.. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 81.766 упало на **УНДО 51.203** або **62.7 проц.**, на УСРП 20.600, на листу ч 6 — 115, на ч. 8 — 1819, на ч. 19 — 2488, на ч. 20 — 3846. на ч. 26 — 1451, на льокальну листу 244

В поодиноких повітах:

Калуш: всіх управнених **48.013**, голосуючих **37.940 або 79.0 проц., УНДО 19.526**, УСРП — 4587, ч.6 — 113, ч. 8 — 1099, ч. 20—1804. льокальна 24, ББ — 7519. жиди 1945.

Рогатин: всіх управнених **60.897**, голосуючих **48.333 або 79.4 проц., УНДО 9292**, УСРП 15.893, ч. 8 — 517, ч. 19 — 2488, ч. 20 — 1533, ч. 26 — 1451. льокальна 208, ББ 10.400, жиди 3146.

Долина: всіх управнених **58.653**, голосуючих **43.981 або 75.0 проц., УНДО 22.385**, УСРП — 120, ч. 6 — 2, ч. 8 — 203, ч. 20 — 509. льокальна 12, ББ 14.122. жиди 4188.

Д-р Степан Баран.

200-тисячна юрба домагається вивісити хорватські прапори в Хорватії.

БІЛГОРОД, 23. 7. ПАТ. „Політика“ повідомляє, що в передучорашніх публичних зборах у Загребі брало участь около 200.000 людей, яких більша частина приїхала з провінції. В заворушеннях, що відбулися з нагоди тих зборів, знищили уряджения в готелі „Метрополь“. На головній вулиці Загребу Іліка дійшло до зудару з поліцією, в якім вбили одну особу. Тіло вбитого зложили на хіднику, біля нього склали вінці та горіючі свічки. Населення було на вулицях до півночі. В розбурханих настроях співали хорватські пісні. Юрба домагалася, щоби скрізь повивішувати хорватські прапори так, що навіть на домі президента сенату Томашіча появився прапор Хорватії.

Зміни в японськім старшинськім корпусі.

ТОКІО. 22. 7. ПАТ. Міністр війни Гаяші поїхав нині рано до морської місцевости Гаяма, недалеко Камакура, де цісар проводить вакації. Цісар прийняв мін. Гаяші та дав йому санкцію змін переведених в особовім складі старшинського корпусу. Ті зміни обіймають 3500 авансів і димісій, які Гаяші представив цісареві й які мають на меті завести єдність контролі та зміцнити дисципліну в армії. Різниці наглядів, що були між Гаяші і ґенеральним інспектором військового шкільництва Маракі довели до того, що Маракі усунули зі становища та на його місце іменували ґен Йотаро Ватанабе. Список змін у старшинськім корпусі, який одобрив цісар, спільно уложили мін. Гаяші. Ватанабе і шеф головного штабу кн. Каннін.

Анґлія вивозитиме зброю до Абісинії.

ЛЬОНДОН. 23. ПАТ. На тему вчорашнього засідання британського кабінету „Дейлі Телеґраф“ подає, що міністри дійшли до висновку, що нема ніякої рації, щоби заборонювати вивозити зброю до Абісинії. Таку саму звістку подає „Дейлі Експресс“. Та „Таймс“ пише, що в тій справі уряд не виніс остаточного рішення.

Морська конференція щойно в слідуючім році?

НЮ ЙОРК, 23. 7. ПАТ. Вашинґтонські кореспонденти „Ню Йорк Таймс“ і „Геральд Трібюн“ думають, що американські урядові кола не мають надто великої надії, щоби цього року могла зібратися морська конференція. Деякі мірозатні круги вияснюють учорашню промову британського міністра маринарки Ейрес Монселя, як вказівку що В. Британія рішила збільшити число своїх кружляків

Книга, якої в нас ще не було.

„УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ 1914—1920". Накладом Ювилейного Комітету при Видавничій Кооперативі „Червона Калина". Львів, 1935. Стор. 160. Формат великої альбумової чвірки. Ілюстрацій 520. Ціна 15 зол., у кращій оправі 16 зол. Крім того видано 100 люксусових примірників у скіряній оправі по ціні 50 золотих.

Появилася в нас небувала книга, книга, що своїм змістом та ілюстраціями відсвіжує і відновлює в нашій памяті та уяві найсвітліші моменти з історії наших визвольницьких змагань. Сама назва книги „Українські Січові Стрільці 1914—1920" є незвичайно вимовна і до тої міри пророчиста, що звільняє нас від похвал та рекомендацій на її рахунок, адресованих до наших читачів і широких кол громадянства. Книга видана з нагоди двацятиліття від хвилини виступу нашої першої новочасної збройної формації на поле боротьби за реалізацію найвищих ідеалів нації.

На другій сторінці книги бачимо репродукцію обох сторінок прапору Українських Січових Стрільців, того повного визвольницької символіки і кривавих переходів прапору, що промовляє до нас безпосередньо мовою подвигів і посвяти нашого стрілецтва для Батьківщини. Ця друга сторінка відразу наповняє нас пієтизмом до цілої книги. Це найкраще і найвимовніше мотто до неї, це найсубтельніше дібрана епіграма до важених історичним змістом і національно-визвольницькою традицією скрижалів тієї історичної книги.

Коли розгортаєте книгу далі і перевертаєте карту за картою, то входите звільна але сильно й глибоко в найсвітлішу добу не тільки великих замірів, бажань, первопочинів, але й великих, зрілих, історично переломових фактів із найбуйнішої та найобильнішої в самопосвяту та героїзм доби нашої нової історії.

Оживають перед вами не тільки події, але й одиниці-герої, сподвижники та виконавці подій, що були для нас переломовими та вивели на широкі шляхи історії й український віз. Ви бачите, як цей український віз вкочували на шлях, як його вели, як ним кермували і як він торощив своїми важкими колесами все, що його спиняло.

На зміст книги зложилися статті д-ра І. Іванця: Напередодні світової війни; В. С. Левицького: Українські Січові Стрільці; Перші бої; На Бескидах; Маківка; д-ра Б. Гнатевича: Від Карпат до Серету; Семиківці; Соснів; Лисоня; Вишкіл УСС; М. Горбового: Гуцульська сотня; д-ра І. Іванця: Куропатники і Конюхи; д-ра Б. Гнатевича: Похід на Україну; д-ра Н. Гірняка: Кіш УСС; В. С. Левицького: УСС на Волині; Г. Гладкого: Січові Стрільці; д-ра І. Іванця: Стрілецька творчість. — Всі автори — це бувші живі учасники стрілецьких пережвань так само великих і світлих як і пригноблюючих та трагічних.

Матеріяли до книги збирали д-р І. Іванець і Василь Софронів-Левицький, тексти редагували д-р Богдан Гнатевич і д-р Іван Німчук. Ілюстраційну частину й обгортку оформив І. Іванець, написи і вкладку в кольориті виконав Володимир Ласовський. Ситуаційні мапки рисував інж. Северин Пастернак.

Уже з наведених даних про учасників праці коло видання цієї книги бачимо, що видавці потрактували справу дуже поважно та щиро. Видно мали на оці похвальне завдання: працею й зусиллями самих учасників національної епопеї створити вічний монумент великого часу, в якому на терезах історії важилась доля великоміліонового народу.

Не виключене, що історик наших збройних змагань, узброєний у скальпель наукової аналізи та історичного обективізму найде на сторінках цієї книги якісь місця, до яких поставить застереження, але це далекосяглої ваги цієї книги нічим не зменшить ні не обезцінить. Бож творили цю книгу ті, що творили перед 15-ти літами зі зброєю в руках нашу визвольницьку історію. Вони творили її щиро, писали кровю серця і надихували ті стрічки огнем непохитної віри в незнищиму силу української нації, в незломність її духа та вічну живучість її ідеалів. Тимто ця книга найцінніша і цим найвимовніша і для теперішньої доби.

В. Мудрий.

Цей 1935. рік є ювилейним роком десятиліття Музею Визвольної Боротьби України.

УВАГА!

МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ ЗБИРАЄ ПОЖЕРТВИ НА

УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ У ПРАЗІ

ДАЙТЕ Й ВИ СВОЮ ЦЕГЛИНУ! ПОШЛІТЬ СКОРІШЕ ВАШУ ПОЖЕРТВУ! ЗРОБІТЬ ЗБІРКУ У ВАШІМ ТОВАРИСТВІ! НЕ ВІДКЛАДАЙТЕ! ЖЕРТВУЙТЕ ВСІ НА УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ У ПРАЗІ ХТО СКІЛЬКИ МОЖЕ!

ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ ДИРЕКТОРА МУЗЕЮ: Prof. D. Antonovyč, Praha-Nusle, 245, Czechoslovakia

НЕ ЗАБУВАЙТЕ!

Імена всіх і тих найменших жертводавців (хто подасть своє прізвище розбірно) Музей збереже Україні в своїх памятних книгах; хто ж дасть відразу або частками 10 доларів, буде записаний в окремій памятній книзі Фундаторів Українського Дому; а хто дасть 25 дол. буде записаний у золотій памятній книзі Добродіїв Музею Визвольної Боротьби України; імена всіх жертводавців, хто дасть по 100 дол., помістять на окремій почесній стіні Українського Дому; а імена всіх, хто дасть по 500 дол., випишуть золотими літерами на окремій марморовій таблиці при вході. — 1000 цеглин коштує 10 дол., 100 цеглин коштує 1 долар. — Не спізніться з своєю жертвою на Український Дім у Празі: Не будьте останній; хто жертвує в час — помагає вдвоє!

Жертви можна складати через Земельний Банк у Львові на поштову складанку ПКО 500170 з допискою МУД (Музей, Український Дім).

В Чехословаччині треба посилати на поштове конто Музею 80940 Praha.

В Румунії жертви приймає Адміністрація часопису „Час", Чернівці, ул. Петровича ч. 4. та п. Д. Геродот — D. Herodot, Str Delea Veche, 45. Bucaresti IV.

В Аргентині: Associacion ukrainiana „Prosvita", Gurruchaga 2371, Buenos Aires.

В Злучен. Держ. Америки можна посилати через Обєднання Українських Організацій в Америці: „Obyednanye", P. O. Box 122, Hudson Terminal. — New York N. Y.

В Канаді через П. І. Лазаровича: P. J. Lazarowich, P. O. Box 456, Edmonton, Alberta.

В Китаю через О. Мельника: O. Melnyk, C. M. Customs, Shanghai, China.

Велике Свято Дрогобицької Землі.

Посвячення кооперативного прапору Дрогобицької Округи.

(Від спеціяльного кореспондента).

Вже від кількох тижнів дрогобицький повіт готовився до свого великого свята. Йшла праця в місті й на селах, щоби в якнайвеличавіший спосіб посвятити прапор кооперації Дрогобицької Землі. Саме в цім році минає десять літ праці Повітового Союзу Українських Кооператив у Дрогобичі. За тих десять літ розрослась у Дрогобиччині кооперація в поважну економічну силу. Працюють у повіті кооперативи для загального закупу і збуту, молочарські та кредитові. Праця нашої кооперації в хосен села й міста знайшла повне зрозуміння і признання серед найширших кругів нашого населення, про що засвідчило небувало величаве посвячення прапору кооперації Дрогобицької Землі, що його виконало артистичне „Українське Нар. Мистецтво" у Львові. День свята назначено на неділю 21. липня 1935 р. Комітет запросив на це свято перемиського епископа Преосв. Йосафата Коциловського, котрий радо згодився взяти участь у всенароднім національнім святі і вручити посвячений прапор проводові кооперації Дрогобицької Землі. Запрошено до участи в цьому святі наші центральні кооперативні установи, які прибули з прапором РСУК, так величаво посвяченим у минулому році у Львові, під проводом голови Ради РСУК інж. Ю. Павликовського.

Вже по дорозі до Дрогобича витали раннім ранком кооперативи свого Достойного Архипастиря, що їхав автом з Перемишля до Дрогобича, а кінна бандерія з села Лішна супроводжала дорогого гостя до міста. В Дрогобичі в год. 9. рано очікували епископа місцеві громадяни. У воріт церкви іменем громадянства й духовенства витали владику хлібом і сіллю ігумен Ч.С.В.В. у Дрогобичі о. Северіян Бараник і голова Надзірної Ради ПСУК д-р Стефан Витвицький.

АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА.

До архиєрейської Служби Божої став епископ в асисті численного духовенства. Співав прегарно хор під проводом проф. Іваненка. Церкву заповнили делегати кооператив, просвітних і культурних установ. У перших рядах сиділи делегати львівських централь та представники сумежних повітових кооперативних організацій. По середині церкви стояв прапор РСУК, що його з почесною четою й орхестрою з домівки Повітового Союзу перенесено в почеснім поході до церкви. На богослуженні був теж прапор ремісничого товариства „Зоря". В часі богослуження виголосив красноріччиву і глибоко обдуману проповідь ігумен Ч.С.В.В. о. Пелех з Лаврова. Молитвою „Боже Великий, Єдиний", що її вислухали всі навколішках, закінчилася Служба Божа. На закінчення промовив владика щирими і теплими словами до зібраних вірних та уділив їм і їх праці апостольського благословення.

ПОХІД.

Вже при кінці богослуження впорядчики уставляли похід. По богослуженні вийшла з церкви процесія і стала на початку походу, а за нею 52 священиків у світлих ризах. За процесією розвинувся величавий похід під проводом бувшого посла А. Максимовича. В першім ряді був прапор РСУК, несений хорунжим Л. Цегельським в асисті рев. РСУК Кульчицького і Матчака. За прапором ішли делегати центральних установ під проводом голови Ради РСУК інж. Ю. Павликовського і посла З. Пеленського, представники Повітових Союзів та делегати культурно-освітніх установ. За цією першою четою йшла орхестра „Сокола" зі Стрия, а за орхестрою непроглядні ряди зорганізованих кооператорів з таблицями під проводом дирекції ПСУК пп. П. Новосельського, д-ра Блажкевича і І. Зарицького.

ДЕФІЛЯДА ПЕРЕД ПРАПОРОМ РСУК.

Похід ішов на площу біля Української Гімназії, де мало відбутись посвячення кооперативного прапору Дрогобицької Землі. Процесія з духовенством увійшла на площу і тоді перед гімназією зачалась дефіляда перед прапором Р.С.У.К. На підвищенні уставлено прапор РСУК, біля нього стояли Преосв. перемиський владика і голова Ради РСУК в асисті делегатів і представників українського громадянства. Здисципліннованими рядами переходив похід, віддаючи честь князеві Церкви і прапорові найвищої кооперативної установи. Йшли старші, йшли жінки, дівчата, йшов кооперативний доріст. Усі радісними очима дивились і віддавали честь прапорові, під якого крилами працює вся наша кооперація. Дефіляда тревала повної півтора години. Після обчислень зорганізованими рядами перейшло десять тисяч сімсот осіб.

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ.

Збитими лавами уставились кооперативні і культурно-освітні організації на великім майдані. Серед майдану збудовано високі підвищення з каплицею. Цілі ряди високих щоглів з національними прапорами прикрашували площу. На підвищення увійшов владика в асисті духовенства і зачалось посвячення прапору. Через мегафони розносилися слова і пісня на всю площу. По посвяченні перший промовив владика і вручив іменем Церкви посвячений кооперативний прапор голові Надзірної Ради ПСУК в Дрогобичі д-рові Ст. Витвицькому, який, перебираючи прапор, зложив на нім поцілунок і промовив до тисячних мас. У своїй красноріччивій промові д-р Ст. Витвицький розповів історію кооперації Дрогобицької Землі та вказав на дальші її завдання. Зложив в імени дрогобицької кооперації подяку владиці за посвячення і вручення прапору та привитав делегатів з краю й тисячні маси селян, що прибули зі всіх сіл Дрогобиччини. На закінчення підніс високо в гору прапор Дрогобицької Землі, при чому орхестра відіграла кооперативний і національний гимн. Серед радісних окликів „Слава" передав опісля прапор дирекції ПСУК в руки начального директора п. Петра Новосельського.

ВІНЧАННЯ ПРАПОРУ.

Перший завінчав прапор лентою голова Ради РСУК інж. Ю. Павликовський і промовив іменем усієї зорганізованої української національної кооперації. З черги вінчав прапор і промовив іменем Центросоюзу дир. Мартюк. Дальше вінчали прапор і складали свої бажання представники філії „Просвіти", „Рідної Школи"

„Сільського Господаря", „Союзу Українок" та „Українбанку" в Дрогобичі. На закінчення промовив дир. ПСУК Петро Новосельський, що іменем дирекції і всіх кооператорів Дрогобицької Землі зложив приречення служити вірно ідеям української кооперації. Цей урочистий акт посвячення закінчено підписанням пропамятної грамоти. Перший підпис зложив Преосв. Коциловський.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ.

Безпосередньо по посвяченні зачалася святочна академія кооперативним гимном, що його відспівали злучені хори дрогобицьких читалень „Просвіти". Іменем Краевого Товариства „Сільський Господар" у Львові зложив привіт дир. О. Редловський. Від Маслосоюзу промовив інж. А. Палій, від Станиславівщини — дир. ОСК Ціваюк, від Самбірщини м-р І. Кульчицький, від Перемиської Землі інж. О. Станимир, від Стрийщини А. Чубатий. Селянин кооператор з Лішна Федір Настьошин в дуже гарних, поетичних словах зложив поклін прапорові та іменем селян приобік дальшу витревалу працю в кооперації для добра українського народу. Опісля співали хори з Гаїв Вижних, Дрогобича (Стрийське передмістя), Ластівок, Стебника та Попелів. Відспіванням тисячними масами національного гимну закінчилась величава академія. Ввесь час на академії був присутній перемиський владика і разом зі всіми радів цим народнім святом. Усіх людей на площі було понад 15 000

НАРОДНЯ ЗАБАВА.

В год. 4. попол. зачалася народня забава. При звуках орхестри йшли жваві танці молоді. опісля соколи з Тустанович, Мразниці та Дрогобича під звуки орхестри вправляли складно і вправно. Місцеве спортове товариство „Підгіря" влаштувало спортові гри і забави. Вже давно зайшло сонце, а учасникам свята якось то тяжко приходилося покидати майдан. Дрогобицька кооперація гостила делегатів з краю і повітів обідом. До спільного стола засіли під проводом Преосв. Коциловського інтелігенти, духовенство, селяни, робітники — дійсна кооперативна родина. В часі обіду промовляв д-р Ст. Витвицький іменем Дрогобиччини, інж. А. Палій від краєвих установ та один селянин-кооператор іменем селянства, що дякував владиці за його труд та участь у святі. Теплими і щирими словами дякував владика і взивав усіх до спільної праці на економічнім і культурнім полі в хосен українського народу.

Свято прапору дрогобицької кооперації було дійсно всенароднім святом нашого нафтового басейну. Брали в нім участь всі, кому дорога національна ідея

НАДЗБРУЧАНСЬКЕ СЕЛО ТОКИ.

Замість високої політики — вакаційний репортаж із дошками забутої провінції

II.

„КУЛАЦЬКЕ ГНІЗДО".

Назва „Токи" має своє історичне узасаднення. Через границю село вяжеться тісно з другим селом по тамтім боці Збручі — з Ожигівцями. Нині Токи мають щось трохи понад 2500 мешканців. Сусідні Ожигівці, які ще перед кількома роками понад 3000 мешканців, числять нині всього кількасот душ. Ще в 17-тому столітті Ожигівці були знаним подільським містечком, власністю родини кн. Вишневецьких. Токи були в тому часі малим присілком Ожиговець, частиною маєтку Яреми Вишневецького; ось тут і були „токи", де зимою вимолочувано панські збіжа. Поміж Ожигівцями і Токами на одному з островів Збруча родина Вишневецьких вибудувала великий оборонний замок; сьогодні залишилися з його тільки одні мальовничі руїни. У 1772 р. прийшли перші поділи Польщі; в 1795 р. тамтой бік Поділля прилучено остаточно до Росії. Збруч став ось так границею Росії та Австрії і Токи відрізано на протяг століть від Ожиговець. У дальшому ході десятиліть Токи розрослися, а Ожигівці заниділи. Всеж, не дивлячися на довговікове розірвання цих місцевостей чужим державним кордоном серед народу по обидвох сторонах ріки зберіглися спільні місцеві історичні ремінісценції. В токівській церкві до нині переховують старий срібний хрест, фундацію жорстокого князя Яреми.

Не дивлячися на свою відсталість від залізничих і битих шляхів, можна сміло сказати, що село Токи — одно з найбільше культурних, що їх мені доводилося колинебудь в Галичині вустрінути. Коли зїздити з останнього придорожного горба вниз у село, у вічі кидається перший загальний образ: зі суцільної, компактної маси садів і всякої деревини виринає безліч бляшаних дахів; солом'яні криші є в селі рідкістю. В селі не найдете майже ніде глиняної хати. Будинки у порівнанні до інших наших пересічних, особливо підгірських сільських хат є всі дуже просторі й великі, всі мають великі вікна, всі без виїмку камяні. У новіших часах будинки з кухнею і 2—3 кімнатами, будовані для вжитку виключно одної родини є загальним правилом. Село має під боком каміньоломи і хати тут ставлять поголовно з білого ломаного каменя. Посеред села величава камяна церква, якої не постидався би навіть і Львів. Подавляюча більшість населення українська, поляків нема навіть 10 проц. Зрештою місцеві поляки, особливож їхні жінки послуговуються здебільша лише українською мовою, іншої не знають. По старому непорозумінні поляками вважається всіх тутешніх римо-католиків.

Село розмірно багате. Правда: сильне перелюднення села відбивається відємно на загальному рівні життя і з ходом часу багаті тутешні господарства щораз помітніше роздроблюються та карловатіють. Всеж, в істнуючому стані річей пересічне тутешне господарство виносить нині 10—20 моргів землі. Господар на 5-ти моргах вважається повним бідняком. Село є соціяльно різко поділене на „мужиків" і простих „селян". „Мужики" — це місцеві дукибагатії. Мужики мають сильно розвинуту свідомість своєї станової окремішности, почуття свого багатства. В селі є кільках газдів, що мають вище сотні моргів грунту, той чи інший має до того ще паровий млин чи половину місцевого ставу. В селі є кілька моторів Дізля, для обслуги сільсько-господарських машин. Нині такі майна є вже рідкістю і втримуватися їм теж щораз важче. Ще перед війною було таких багатіїв куди більше; 40—60 моргове господарство належало до середніх, було загальним явищем і не давало причин до того, аби можна було ним якось особливо чванитися. Порівнюючи з нашими земельними відносинами на Підгірю чи в центральних повітах Галичини тутешне село можна назвати ще й нині справді багатим. Не дивлячися на те, вже перед війною панувала в селі тіснота й голод на землю і великий відсоток токівчан емігрував майже щорічно до Америки. Токівська кольонія в Америці є доволі велика і по нинішній день втримує живі звязки з рідним селом. Не рідкі є випадки повороту емігрантів зі зароблених грошем знова до села, аби тут придбати землю і знова сісти на власнім газдівстві. Привязання наших людей до рідної землі є просто безприкладне в цілій світовій заморській еміграції.

Село є на себе дуже горде. Істнує тут своєрідна психольогія скрізь і у всьому підкреслюваного токівського аристократизму. Токівчани зуміли витворити довкола себе атмосферу якоїсь вищости і кращости від цілого свого сусідства. Їхня церква найкраща, їхній хор найкращий, їхні дівчата найкращі, вони носять найкращі вишивки, їхні товариства теж найкращі, взагалі все в них найкраще. Вийти тутешній дівчині заміж на сусідне село вважається навіть при покращанні її матеріяльного положення — мезаліянсом. Віддатися зате „до Токів" за котрогось із місцевих нехай і бідних женихів є рівнозначне зі зробленням соціяльної кар'єри. Село має амбіцію бути першим у цілім повіті — і треба справедливо сказати, що цю амбіцію часто виправдує. Особливо сильно підкреслена тут мужицька гординя. Колиб хотіти найти якусь приблизну анальогію, для характеристики аристократизму тутешнього мужицького почуття, то требаб поруч хіба назвати бодай чи не становий ексклюзивізм мадярської, англійської чи пруської магнатерії! Порівнання не є — як на розмір засобів і відносин — ні трохи переборщене. Всі одруження, родинні звязки і „колігації" заключується в цім середовищі лише під кутом погляду станово-родинних інтересів; засадничою річю в цих справах є їхній „майонток". (На загал говорять тут досить чистою „подільською" українською мовою; всеж перепадають тут і там характеристичні льокальні вислови, як „майонток", „фура", „роидца" і т. п.). Поняття „любови" як підстави до одружения тут практично майже не істнує. Про ті речі співається в піснях; в реальній дійсности вони не мають і не повинні мати ніякого застосовання. Всякий „аутсайдер", що пробує виломитися з цієї засади має до діла з цілим мужицьким кляном відразу; вживається тоді нераз доволі різких засобів у досяганні спільної кляновоі цілі. Страшною стає тоді особливо стара як світ і стільки разів випробувана зброя: язики мужицького жіноцтва. Здебільша саме на цій скелі розбиваються всякі найбільше навіть „романтичні кохання". Не без підстав повстають у нас пісні в роді: „не так тії воріженьки, як ті добрі люди", або: „ой знаю, знаю, кого кохаю, тільки не знаю — з ким жити маю"... Знаметне, що напр. чиясь „міська панськість" і навіть чиясь висока освіта ще далеко не кваліфікують молодих мужчин, як повновартісних женихів для тутешніх мужичок. Вийти мужичці заміж за укінченого правника чи навіть теольога взагалі не є ніяким „щастям" ані „партією", особливож, коли сам жених не є з мужицького а ще є чого доброго з „хлопського роду". Клян десять разів застановиться і похитає головами, заки дасть свою згоду. Приходить на тім тлі нераз до справді дивовижніх сцен і ситуацій. Коли скажім отакий „пан з міста" жениться вкінці з мужичкою, то завжди може бути на те приготований, що його батьків, якщо вони напр. „прості хлопи", не попросять на весілля до кімнат, але... посадять у кухні і почастують салом. Відому народню поговірку, що „порядок мус бути" можна в цім середовищі перевести на вислів, що „єрархія мус бути"...

Взагаліж, тутешній нарід тримається якось простіше свобідніше і більш гордо, як в інших частинах Галичини. Не спішаться ні трохи скидати як стій капелюха перед чимсь „панським виглядом". Мають вроджене почуття своєї вартости і свого людського достоїнства. Нема сумніву, що доба панщини залишила між народом багато скритости, лицемірства, фальшивости і підступности. Всеж, останні десятиліття принесли в тому відношенні значну і помітну поправу. Доба політичного демократизму останнього століття добре прислужилася народові, піднесла в простолюддю чола і випростувала хребти. Якаж велитенська ріжниця між нинішним нашим селом і відносинами зперед 40—50 літ! Зникає вже на щастя доба нашого темного, розпіяченого, затурканого, рабського селянства, дивно тільки, що саме збаламучені діти тих селян, яких діди ще були кріпаками роблять усе, що можуть, аби наслідуючи чужі взори і йдучи по лінії чужинецької пропаганди компромітувати на нашому грунті засади здорового демократизму. Всеж треба вірити, що політична дурійка ріжних наших диктаторствуючи літераторів була лиш тільки хороблививим проминаючим повоєнним явищем.

Велику вагу кладуть тут — особливо жінки — на свій зовнішний вигляд. Народня ноша пробиває собі дорогу просто зі стихійною силою. Щойно з дальшої перспективи видно, яку розумну і далекосяглу роботу робить у цьому відношенні „Союз Українок", а особливо видавн. „Нова Хата". Нутра хат є дуже чисті й охайні; господині кладуть і тут немалу вагу на їх культурний вигляд і прикрашення. Також і тут народній стиль регенерується щораз видатніше. Побіч неодмінних святих образів, портрети Шевченка, Франка, того чи іншого гетьмана, а то навіть князя є загальним правилом. Не бракує їх навіть у найбіднішій хаті. Зрештою скрізь вишивки рушники і частенько гарні подільські килими. Токи славляться своїм килимарством. Гарно воно випадає особливо в неділі, коли щастить з погодою; тоді жіноча половина церкви справді виглядає як живий квітник.

Беручи на увагу цілість тутешніх життєвих обставин, большевицький соціольоґ схарактеризував би напевно Токи, як клясичне „глитайське, кулацьке гніздо". Стрінулаб його тоді напевно доля сусіднього Авратина чи Ожиговець

Зенон Пеленський.

Обід у честь абісинського посла.

ЛЬОНДОН, 24. 7. ПАТ. Ґрупа парляментаристів зі всіх партій видала вчора в палаті громад обід у честь абісинського посла в Льондоні, щоб йому дати змогу представити абісинську справу. Абісинія заявив посол — жиє тепер у страху й у праці. Всеж я переконаний, що Бог, який беріг її дотепер, пощадить її проливу крови і невдачі, завдяки почуттю справедливости і чесности анґлійців та завдяки моральній і практичній симпатії всіх тих, що люблять справедливість.

ПРИМІРНЕ СЕЛО.

Ювилейне Свято читальні „Просвіти“ у Хлівчанах, пов. Рава Руська.

В неділю 14. липня ц. р. святкувало торжественно громадянство Хлівчан равсько-руського повіту 50-ліття істнування і праці своєї читальні. Село Хлівчани належить до тих сіл у равському повіті, у котрих найскорше почало пробуджуватись наше національне життя. Пядесять літ тому у Хлівчанах, подібно як і по інших селах равського повіту, було заледви кількох письменних селян, які з власної охоти навчилися писати й читати. Загал людей того часу — це неписьменна й несвідома маса, яка поза працею на ріллі освітою зовсім не цікавилась та у вільному часі пересиджувала по коршмах і здорово запивалась алькоголем. Школи у селі не було, тодішні парохи про освідомлення своїх парохіян зовсім не дбали.

Щойно від 1884 року, коли до Хлівчан прийшов на сотрудника молодий, ідейний священик о. Андрій Дольницький, селянство починає пробуджуватися. По великих заходах о. Дольницького вдалося оснувати в селі читальню. — В перших двох роках головою читальні був місцевий дяк Медвідь Луць, який примістив її у своїй хаті безплатно, секретарем Труш Яцко, виділовими І. Клебан та А. Бігун; о. Дольницький до виділу не дав себе вибрати і працював як звичайний член. Вправді записок з діяльности тодішнього виділу читальні нема, але живучі громадяни стверджують, що завдяки о. Дольницькому вже з початку читальня вела дуже оживлену діяльність, а навіть побудувала на громадській площі власний дім та закупила поважну скількість книжок до бібліотеки. Майже усі гроші на будову дому й купно книжок зложили члени читальні і лише на саме викінчення домівки позичив о. Дольницький у місцевій церкві квоту 120 корон.

У 1886 році Консисторія перенесла о. Дольницького на іншу парохію, вибудований членами читальні дім тодішній парох за довжну церкві квоту 120 корон заборонив уживати читальні і тимсамим припинено освітню роботу в селі на 10 літ.

Відновлено освітню працю щойно у 1895 році завдяки новоприбувшому до села вчителеві, бл. п. Іванові Сайкові — людині енергічній, культурній і працьовитій. Він всеціло віддав себе праці для добра села аж до року 1912, коли то перенесли його до Немирова. За вказівками бл. п. Івана Сайка свідоміші селяни, як Павло Хомин, Петро Душний і Михайло Гладюк, відновлюють нечинну читальню та перебирають у своє посідання зареквірований церквою дім, сплачуючи одночасно затягнений у церкві довг чиншом, який заплатила громадська рада за час уживання. Читальня від того часу зачинає виказувати ще живішу діяльність. Бл. п. Сайко стає душею читальні, організує хор і то спершу із шкільних дітей, а згодом при читальні і зі старших, який постійно співає в церкві, далі аматорський гурток, який уже в 1899 р. відограв у Хлівчанах першу виставу („Наталка Полтавка“), а що неділі і свята переводить голосні читання книжок і часописів та виголошує реферати з ріжних ділянок людського знання.

У 1901 р. основано при читальні крамницю з тим, що ввесь чистий дохід з крамниці призначено на будову просторого читальняного дому. У 1909 році основано кружок „Сільського Господаря“ і касу Райфайзена та збудовано другий прекрасний читальняний дім, який став осередком культурно-освітнього життя села. — Завдяки освідмлюючій праці багато громадян села, що виемігрували до Америки й Канади, з вдячности переслало до села свої жертви, між іншим один 100 корон на докінчення дому і 200 корон на купно книжок до бібліотеки. Одночасно кількох селян вислало своїх синів до середніх шкіл.

У 1913 р. засновано в селі т-во „Січ“ — одиноке в околиці, яке згуртувало 500 громадян села і вело пожарно-спортову діяльність та виступало у народніх строях з власним прапором на всіх здвигах у Раві Руській, Белзі і Львові. Того самого року за посередництвом читальні розпарцельовано поміж членів читальні 150 моргів панського грунту і в цей спосіб піднесено матеріяльно добробут села. У 1914 р. у роковини уродин Т. Шевченка висипано могилу та закуплено цеглу на будову памятника, яку в часі світової війни люди злої волі розікрали, а могилу розкопали.

Підчас війни московська інвазія знищила зовсім внутрішнє уладження читальні і бібліотеку, касу Райфайзена і читальняну крамницю. Усі майже свідоміші мужчини-члени читальні по упадку австрійської держави не вернулись додому, а брали активну участь у визвольних змаганнях. 37 найсвідоміших членів читальні згинуло на полі слави, а трьох з них на рідних полях у Хлівчанах. Решта виснажена тифом вернулась потім домів і тут серед переслідувань довго не мала змоги працювати на культурно-освітньому полі.

В 1921 р. відновлено наново читальню, яка з кожним роком поширює свою діяльність. Усі почини виходять дальше з читальні. В 1923 р. основано кооперативу „Сільський Господар“, яка опісля закладає в Хлівчанах свої філії; в 1924 р. добудовано частину будинку, призначеного на сцену театральної салі; в 1925 р. основано пожарно-руханкове т-во „Луг“, в останньому році кружок „Рідної Школи“. При читальні зорганізований аматорський гурток, хор, жіноча секція і самоосвітній гурток. Читальня має 300 діяльних членів, у цьому 205 мужчин і 95 жінок, бібліотеку з 549 томів, часописи і журнали. Матеріяльну вартість читальні обчислюють на 1.000 амер. долярів.

Треба ще ствердити, що та 50-літня діяльність читальні виховала кадри свідомих одиниць та витворила в селі інтелігентних, культурних і здисциплінованих громадян. В читальні ведеться освітня робота на основі відповідної вже програми, так що читальня у Хлівчанах в останніх роках належить до найкращих читалень у равському повіті.

50-літній ювилей істнування читальні та її успішної праці святкували селяни Хлівчан, хоч і з перешкодами (запізно дістали дозвіл, непогода), але урочисто. На свято з Головного Виділу Т-ва „Просвіта“ приїхав секретар п. Дужий Микола, з філії в Раві Руській голова інж. В. Терпелюк, д-р Б. Карпевич, п. Степан Совик і п. Ольга Терпелюкова та делеґації з дооколичних сіл.

Свято розпочалося в год. 10-ій рано Служ-бою Божою і панахидою за померших членів читальні, яку відслужив місцевий парох о. декан Кошель. Підчас Служби Божої і панахиди співав місцевий читальняний хор.

Друга частина свята — академія — мала відбутися на майдані, одначе через невідповідну погоду уладжено її в год. 15-ій у домівці читальні. Академію отворив короткою промовою теперішній голова читальні Петро Муха, який привитав присутніх делеґатів та візвав повстанням з місць і хвилевою мовчанкою вшанувати память померших членів. По отворенні мішаний читальняний хор під управою Панька Хомина відспівав „Просвітянський Гимн“, при чому всі хористи і хористки виступили у народніх строях. Чудові вишивки, голоси гарні, вироблені; хор завдяки колишньому диригентові п. Василеві Осташевському дбайливо вишколений і зробив миле враження. Добре обдуману і глибоку змістом привітну промову від Гол. Т-ва „Просвіта“ у Львові виголосив секретар п. Микола Дужий. Опісля голова філії інж. Василь Терпеляк зложив привіт від філії „Просвіти“ в Раві Руській. З черги секретар філії д-р Б. Карпевич відчитав привіти від усіх повіт. установ. По нім зложив привіт делеґат з Количкова від чит. „Просвіти“, студент бог. з Хлівчан Текерка від тих студентів, які вийшли з села та представники від місцевого кружка „Р. Ш.“ і кооперативи „Сільський Господар“. По відспіванні „Світе тихий“ і „Закувала та сива зазуля“ М. Хомин відчитав нарис 50-літньої історії читальні, а Катерина Хомин віддеклямувала „Наймит“. Першу частину академії закінчив хор відспіванням вязанки стрілецьких пісень.

По короткій перерві члени читальні і гості перейшли на майдан, де розпочалася друга частина академії. В програму увійшли спортові змагання, як біг на 1.000 м. з перешкодами, біг на 100 м. до мети, скоки вгору і вдаль, перетягання линвою, стріляння з лука, биття горщиків, закінчені роздачею нагород та національні танки.

По спортовій частині аматорський гурток відограв на майдані песу в одній дії „На сіножаті“. Свято покінчено відспіванням національного гимну.

Хоч виділ читальні у приготуванні свята стрінувся з перешкодами і через це були деякі браки у загальному розумінні, то все таки слід підчеркнути, що 50-ліття читальні у Хлівчанах глибоко запало в душі всіх, що на ньому були.

Степан Совик.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— В Лягорі (Індії) були криваві заворушення, що їх викликали музулмани. Тепер, згідно з урядовим комунікатом, ситуацію опанували. Військо і поліція зміцнені новими силами не пускають магометанців до Лягоре. Вуличних демонстрантів розігнали.

— На острові Борнгольрі зударилися два поїзди. Зі 100 подорожних, здебільша прогульковців, 10 важко ранених.

— В Токіо дістали неофіціяльні відомости з Владивостоку про те, що двох японських службовиків спедиційної філії „Кокусай Ушукаіша“ у Владивостоці депортували на засаді розпорядку льокальної совітської влади.

— Човни, що вдержували комунікацію на озері Дареґон к. Аленштайну затонули недалеко острова Горта. З 21 осіб, що були на човні, втопилося 11 осіб.

— У Шанґгаю поліція викрила 25 комуністичних бюр, з яких розходилася пропаґанда на цілий Китай. Арештували більш як 30 осіб.

— Бостонський суд засудив 5 ґанґстерів, між ними відомого Кароля Реттіха, званого „королем злочинців“, на 25 років вязниці за напад на поштове авто у Фальрівер у січні ц. р. Тоді бандити забрали 129 тис. долярів.

— „Морнінґ Пост“ оголошує документи, що попали до рук італійців і які мають доказувати, що абісинці з розмислом приготовляли напад на Уаль-Уаль.

— Згідно зі словами полк. Батістія ситуація на Кубі погіршилася, бо численні революційні партії взаїмно себе поборюють. Мали проклямувати військову диктатуру, але полк. Батісті на неї не згодився.

З кінової хроніки.

На фільмову виставу до Венеції, що відбудеться 10. серпня ц. р., запросили вперше Польщу, точніше: виробництво „Панта-фільм“. У проводі цього виробництва стоять два відомі польські письменники: Вацлав Серошевський, голова Польської Академії Літератури і акад. Фердинанд Ґетель. Посилають до Венеції фільму „День великої пригоди“, яку на основі сценарія Ґетля режисерував Йосиф Лейтес.

Сесіль де Міль, відомий режисер історичних фільм, викінчив нову монументальну картину про хрестоносні походи. Сподіються її в Европі щойно зимою. Це вже 61 з черги фільма того мистця режисерів.

Сценарій „Маскаради“ предметом судового процесу. Арнольд Ган вніс позов проти виробництва „Саша-Тобіс“, як продуцента й Вальтера Райша, як автора сценарія „Маскаради“. Ган каже, що свого часу предложив був одному фільмовому товариству в Берліні головний плян сценарія, якого зміст є ідентичний із змістом „Маскаради“, бо акція мала йти в середовищі малярів та віденської інтеліґенції перед війною. Дальше він закидує Райшові, що він, маючи нагоду вглянути у зміст сценарія, використав тему для власної, зрештою незначної, перерібки. Вальтер Райш, незвичайно талановитий автор і режисер, заперечує рішуче цьому наклепові. Процес, що ведеться в Празі, відложили з наміром покликати нових свідків.

Перша фільма Ліліяни Гарвей, накручувана в берлінській „Уфі“, має наголовок „Чорні троянди“. Віллі Фріч є її партнером.

Юніверсел-Фільм перероблює на звукову фільму два відомі архитвори з часів німої фільми, а саме: „Дзвонар з Нотр-Дам“ і „Опир в опері“.

Уряд Німеччини виступає гостро проти якоїнебудь демонстрації публики з приводу фільм, які заапробувала державна цензура, особливо канцлер Гітлер. Таку демонстрацію вважатимуть за демонстрацію проти уряду і Гітлера, а поліційна влада має право з місця карати демонстрантів

Новий краківський воєвода.

ВАРШАВА, 23. 7. Президент Польщі підписав декрет, який покликує колишнього маршала сенату Вл. Рачкевича на становище краківського воєводи.

Ексцеси у львівській вязниці.

ЛЬВІВ, ПАТ. У неділю 21. липня ц. р. у тутешній вязниці дійшло до ексцесів політичних і звичайних вязнів. Тому що інтервенція вязничної влади не мала успіху, візвано поліцію, яка в короткому часі привернула лад.

НОВИНКИ

— **ПРИЙМАЮ ПАЦІЄНТІВ у моїм заведенні вул. Сикстуська 17 в сезоні літнім від 9—1 і від 3—6.30. В неділю і свята за попереднім зголошенням. НАСС.** 1744 3-4

— **ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".**

— **Виборча ординація до сойму й сенату.** Вже появилася в опрацюванні Володимира Целевича „Виборча ординація до сойму й сенату" з поясненнями, виконуючими розпорядками й постановами інших законів, звязаних із виборами. Набувати у всіх книгарнях і в Краєвій Народній Канцелярії у Львові, вул. Підвалля ч. 7/III. поверх. Ціна 50 сот.

— **Краєва хроніка.** В ночі з неділі на понеділок до помешкання масаря Василя Мельника в селі Ременові пов. Львів увійшов озброєний бандит, стероризував мешканців і домагався, щоб дали йому гроші. Одночасно стрілив тричі до Мельника і вбив його. Убивник утік. У понеділок виїхала до Ременова судово-лікарська комісія і перевела секцію тіла вбитого. Ведуть слідство і шукають за вбивником. — У понеділок у Самборі мачоха Регіна Штинарова тяжко зранила підчас суперечки свого 16-літнього пасерба Йосифа. Хлопчина помер у шпиталі, мачоху арештували.

— **Здичіння молоді в Америці** ілюструє найкраще такий факт. Минулого місяця 10-літній Іван Глезгов застрілив свого батька. Хлопчина заявив у слідстві, що вбив тому, бо „батько зажди на нього сварив".

— **Наради комінтерну.** З початком серпня ц. р. відбудеться зїзд комінтерну у Москві, в якім візьмуть теж участь делегати з Німеччини. Головною темою нарад буде боротьба з фашизмом і „мілітаризмом".

— **Риба вбила рибалку.** Мешканець з Онтаріо Ґено у Канаді зловив велику рибу на вудку і витягнув її до малого човна, з якого ловив риби. На дні човна лежала його стрільба. Тому що риба кидалась на всі боки, замотала шнурком вудки язичок стрільби. Ґено не доглянув і потягнув за шнурок, розлягся вистріл і куля поцілила нещасливого рибалку в серце.

— **Марево голоду над Китаєм.** Китайська преса пише, що цілому Китаєві загрожує великий голод від повені і нечуваної спеки. Посуха і повінь знищили засіви збіжжа і рижу на просторі кількадесять тисяч гектарів землі. Тепер ще цілі десятки тисяч гектарів землі находяться під водою.

— **Театральний фестіваль у Гайдельберґу.** Славнозвісне німецьке університетське містечко Гайдельберґ гостить в цих днях у себе тисячі гостей з цілого краю, які зїхалися на театральний фестіваль, улаштований державою. У театральних виставах — м. ін. „Ґец з Берліхінґен" Ґетого, Кляйста „Кетхен фон Гайльброн" і Шекспіра „Що хочете" — беруть участь такі знаменитости німецької сцени як Кете Дорш, Анжеля Сальокер і Гайнріх Ґеорґе.

— **За зловживання і знасилування жінок.** Перед судом у Москві стане керманич московського „Інтуріста" Меші чи пак Ґалустов за присвоєння кількадесять тисяч рублів і знасилування 852 жінок. Процес проти цього большевицького Синьобородого викликав велику сензацію, бо від революції не було ще такого процесу. Розправа проти Ґалустова протягнеться три дні.

— **„Хемічна людина".** У Берліні закінчилась вистава „Чудо життя". Дирекція видала комунікат, що новітня хемія може при допомозі аналізи розложити тіло людини, яке важить 75 кґ., на 27 складників. Між цими складниками буде 40 кґ. кисня, 2 кґ. вапна, 1 кґ. фосфору, 200 гр. хльору, 175 гр. сірки, 150 гр. азоту, 5 гр. заліза, 3 ґр. магнезії, 1 гр. алюмінію, дещо мідниці і брому. Дирекція вистави підкреслила, що таким чином зладжено рецепту на будову „хемічної людини". Наукові кола заявляють, що саме ця аналіза виявила, що проблеми життя не можна розвязати законами фізики і хемії.

— **Продав 297 жінок.** Румунська поліція арештувала ватагу торговців живим товаром, яка під проводом Юлія Претара вивезла минулого року зі Семигороду і Буковини 297 жінок. Поліція Румунії і цілої Европи шукала Претара від довшого часу, але злочинець умів так зручно затирати за собою сліди, що поліції ніяк не вдавалось його схопити. Недавно, бо в травні ц. р., пропала дуже гарна донька купця, яка пішла за орудками і від того часу пропав за нею всякий слід. Ще вполудне бачили її на перехресті кількох вулиць, як рятувала якусь старушку, що зімліла. Одночасно надїхав гарний самохід, висів елегантний власник і запропонував молодій дівчині, що відвезе старушку до шпиталю. Щойно пізніше виявилось, що Претаре зааранжував цілий цей випадок зі старушкою, щоб схопити молоду гарну дівчину. Поліція арештувала 9 жінок і 5 мужчин спільників Претаре.

— **Таємничий випадок фільмової зірки.** Відома фільмова зірка Ліліян Гарвей находиться тепер ранена в одній з берлінських клінік. Причина її зранення невідома: вона сама твердить, що зломила рамя підчас фільмових знимок, втаємничені твердять, що Ліліян Гарвей „випадково" перестрілила собі руку. Дирекція клініки знову заперечує і одній версії і другій — признає тільки, що Ліліян Гарвей у клініці і ранена. У часописах є звістка про спробу самогубства. Отже: кому вірити і що думати? У всякому разі „визнавці" Ліліянки мають журбу і деякий час вона не зможе видавати автографів!

— **Двобій між шефом і директоркою.** У Будапешті, місті паприки і темпераменту, почалася цікава афера. Директорка одного з найбільших домів моди, п-ні Катонай, яку буцімто образив її шеф, власник того самого дому моди, визвала його по всім правилам кодексу чести на двобій. Вона мотивує цей свій крок тим, що як вдова вона є самітною і не має можливости звернутися до якогонебудь мущини, щоби її оборонив. До речі: п-ні Катонай є одною з найкращих мадярських мистців шерму, отже вислід двобою для її противника дуже й дуже непевний!

— **Англійці люблять страхіття.** Усі знають Англію і англійців як найбільш тверезий і розумний край і нарід під сонцем. Тимчасом у цій розумній країні ще й досі незвичайно в моді старі замки, в яких „страшить". Як довідуємося з англійських часописів, аґенти і маклери, які займаються купном і продажею домів, мають виказ біля 150-ти замків в Англії і Шкоції, в яких „страшить"...

— **Нагорода Мусолінія.** За написання поезії „Сліди Риму в Африці" Мусоліні призначив пять тисяч лірів нагороди.

— **Автомати з мороженим у трамваях.** У Сан Франціско два трамваєві конкуренційні підприємства вели завзяту боротьбу за приєднання подорожніх до своїх трамваїв. Перемогло товариство, яке ввело до своїх трамваїв автомати з мороженим по пять центів за пайку мороженого.

— **Зі Сходу світло!** Безнастанно переконуємося, що наша бідна Европа не може дорівняти Сходові. Почалося від фільософій, літератури, архітектури і т. ін. Тепер учені устійнили такий факт, що змисл красок у східніх народів безпорівняно вище розвинений, як у нас. І так прим. у Кашмірі, де виробляли відомі ніжні й

ЕВГЕН ТКАЧУК. 2)

„Коломия, Печеніжин, Заболотів, Снєтин"...

(Докінчення).

В протилежному напрямі від Коломиї, коли їдете до Заболотова, розкинулось широке село Корнич на просторі кількох кільометрів. Здалека добачуєте велику, нову, муровану церкву, про яку розказують, що ще внуки теперішніх корничан сплачуватимуть довг за неї. Усеж труд їх великий, власним зусиллям вибудували вони церкву, що гордо пишається на всю околицю. При шляху лежить великий двір, засаджений черемхами. Коли їдете весною в той час, що вони цвитуть, тоді любуєтесь чудовим запахом черемхового цвіту, що так і чуєте, як він силоміць розпирає легені. Послухайте мене й їдьте весною посидіти пів години під плотом корницького фільварку та надихатись тим пахом: Якщо ви затроїлись колись світляним ґазом, якщо нанюхались наркози перед операцією чи просиділи пів життя за бюрком, по середині завзятих курців, словом, якщо ви загарбали своїм легеням на 10 літ духу, — там, під отими черемхами, зможете доповнити на 10 літ запас життєдайного воздуху для своїх легенів!

У дорозі до Заболотова, байдуже, чи їдете шляхом кіньми, чи залізницею, що йде рівнобіжно гостинцем, маєте цікавий краєвид: по правій стороні стовбуриться Карпати, що своїм лівим крилом схиляються щораз нижче і нижче в напрямі до Снятина, а по лівім боці рівнина, якою починається Поділля і місцями вже й чорнозем шириться. Коли приїзджаєте до Заболотова залізницею, то й не прочуваєте, що при виході з двірця жде на вас жахливий ворог — юрба візників, щоби силоміць затягнути вас до... одинокої однокінної, пошарпаної повозки, що мабуть тямить іще золоті часи австрійських ґульденів. Починаєте торгуватись за курс до міста — ок. 2 км. і врешті після палкої торговельної дискусії стягаєте ціну за переїзд з двох золотих до 50 сотиків, та засапавшись сідаєте на полатані подушки повозки. Заки власник зволив ласкаво сісти на кізлі і заки шкапа, відвернувши лоб, добре вас оглянула та надивувалась, хто це такий попався у Заболотів, минуло кільканацять хвилин, за яких можнаб половину дороги пройти пішки. І знову те саме: по обох боках дороги домики, спершу менші, а далі сміливіші, замічуєте кілька табличок—шильдів лікарів, адвокатів, дентистів, ветеринарів і акушерок — знак, що й на цьому засланні живуть люди, і врешті пародія готелю, очевидно із написом „Ґранд Готель", що радше похожий на звичайну „ґранду", і ринок. Великий автобус, що їздить між Коломиєю, Заболотовом, Косовом і Кутами, бензинова стація, велика ґазова ліхтарня посередині і катеринка з білими мишенятами та „льосами", ось і все, що вам кидається в очі.

Не потребую мабуть додавати, що населення складається здебільша з національної меншини Мойсеєвого ісповідання, як загалі по всіх галицьких містечках, і просто нема місця такого, де моглоб спочити ваше око, не доглянувши власника рудої бороди або власничка довгої спідниці, що завзято торгується за курку або продає квашені яблока в заржавілій путні. Заболотів робить на вас якесь пригнітливе вражіння. Почуваєте себе зле й пяково і ви незвичайно раді, коли вириваєтесь із міста на великий залізний міст на Пруті.

Холод, що йде від студеної ріки, подув легкого вітру із лугу і широкі лани, порізані на повздовжні, зелені куски, роблять на вас куди приємніше вражіння. Їдете шляхом напрочуд рівним і старанно вдержаним дальше на полудневий схід. Минаєте гарне село Ілинці й розкошуєтесь чудовою панорамою лугу, потічків, високого берега Прута та сіл, що розкинулись за Заболотовом: Тулуків, Хлібичин, Вовчківці (селянам краще вимовляти „Вошківці), а далі Карлів, Видинів і врешті Снятин. Минаєте Ілинці (звідтіль мабуть походить наш симпатичний гуцулик, Василь Ткачук, що в „Неділі" пише — дівчата мені про нього розказували, аякже!) і крізь гору добираєтеся до Рудник. Чудове село й у чудовому положенні! Вже доходите до нього наче крізь вітальну браму: алею розлогих смерек, — а далі спускаєтесь у село по рівнісенькій, як скло, дорозі. Невеличке воно, але замітне деякими цікавими подробицями.

Зараз на першому горбі, між тими смереками є маленьке озерце з чорною водою. Кажуть селяне, що там була колись церква, але що нарід дуже безбожно поводився, то вона враз із людьми запалась у землю і тепер кожного року на Великдень можете почути нічю жалібні стони, що добуваються з дна ставку. За селом, що окружене з одної сторони лісами, а з другої гірською річкою Рибницею, є велика, залісена гора, т. зв. Городище. Колись давно був там город, стара церква із глибокими льохами в землі, куди хоронилось населення перед татарами. Всеж, коли раз наскочили татари, дізналися про ту криївку та вирізали в пень усіх мешканців. На цій горі находяться ще й нині важкі залізні двері, що замикають вхід до підземного льоху. Кажуть теж, що на Великдень там і досі моляться люди, яких колись порізали татари, ба навіть можна вночі почути гомін крізь ворота. Чудесна нагода для аматорів сильних переживань та перевірки своїх нервів. Колись давніше самі селяни з Рудник ціка-

тонкі матеріяли, ткачі вживали триста ріжних красок, яких европейські фабрики не тільки зовсім не знають, але які в Европі не вміють навіть одну від другої відріжнити.

— **Арештування небезпечного злочинця.** Американській поліції вдалось схопити небезпечного злочинця Альфреда Оттона Вагнера, який схоплював діти багатих американців, щоб дістати від нещасливих батьків високий окуп. Після схоплення дитини Вагнер писав листа до батьків за окупом найменше 50.000 долярів. Бували випадки, що дитина, яку схопила ватага, вже не жила, але і тоді Вагнер писав листи до рідні за окупом запевняючи, що дитині добре живеться. Таке сталося з одною дівчиною, яку знайшли вбиту. Всеж таки Вагнер написав листа матері, запевняючи що дівчина живе і добре їй у нього поводиться, але домагався 200 тисяч долярів окупу. Поліція дістала кілька листів Вагнера писаних тимсамим почерком і почала слідкувати за злочинцем. Одної днини загинув 82-літній батько одному промисловцеві з Ню-Йорку. Цей промисловець дістав листа з пропозицією заплатити 75.000 долярів, але на умовлене місце замість промисловця прийшла поліція, яка схопила злочинця Вагнера. За рік своєї злочинної діяльности Вагнерові вдалось вимантити від багатьох людей з Ню Йорку та його околиці коло 450 тисяч долярів.

— **Ледви не вдусив акторки.** Відома берлінська співачка Зіґрід Онеґін, яка в найближчих днях мала виїхати до Америки на гостинні виступи, мусіла відложити свою подорож з причини пригоди на естраді у Мангайм, де артистка виступила в ролі Кармен. В останній дії, коли то Дон Хозе має вбити Кармен, артист так сильно почав дусити Зіґрід Онеґін, що її непритомну відвезли до шпиталю.

— **Завіщання на поштовій марці.** Суд в Орлеані вирішував справу важности завіщання, яке списав купець Шарль Буфе на відворотній стороні поштової марки. Процес закінчився тим, що суд признав важність завіщання згідно з поглядом адвоката, що матеріял, на якім описано завіщання не відограє ніякої ролі, тільки автентичність і зміст завіщання.

— **Ріжні вісти.** Минулої суботи і неділі підчас виїзду на відпочинок згинуло у Злучених Державах 80 осіб від грому, пожеж та інших катастроф. Багато осіб убитих. — Всі вязниці у Стамбулі переповнені і тому генеральний прокуратор рішив, щоб кількасот вязнів перевезли до інших вязниць на провінції зі страху перед поширенням пошестей. — У Тек коло Штудгарту віхав поїзд на мотоцикль з причіпкою. Подорожній у причіпці убитий, шофер помер у шпиталі у Кірхгаймі. — У Стамбулі недалеко мечету султана Ахмета, де стояв терем візантійських імператорів, знайшли мозаїку дуже великої вартости. — Помер президент болівійської републики д-р Салямaнка.

Відозви й комунікати.

ДО ВСІХ ЛУГОВИХ ГОЛОВ І СТАРШИН!

Товариші!

Вже нераз писали ми вам у „Вістях з Лугу", що в нас велика грошова скрута, що в касі „Великого Лугу" часто нема одного сотика на поштову марку. Через те терпить сильно вся організація. От перед самим Святом треба нам кількасот золотих, а ми й одного сотика не маємо.

Скажіть самі — за що вишлемо в останнім тижні інструкторів? „Вісти з Лугу"? Знижкові білети? За що приготуємо в останній хвилині Луговий Город на свято?

Деякі ідейні львівські луговики дали нам уже по кількасот золотих власного гроша! Ці люди обтяжені родинами; їм треба ці гроші віддати, бож їх жінки й діти мусять чимсь жити — а в місті без гроша і дня не переживеш!

Поможіть нам в останній хвилині! Зберіть, що можете, особливо від довжників, та присилайте нам негайно! Навіть **один** марний золотий, якщо зберете його й негайно нам пришлете придасться нам. І за це скажемо вам тимчасом „Спаси Біг".

Поможіть, Товариші, нам і цілій Луговій Організації!

Помагаючи Луговій Організації, помагаєте тимсамим і українському народові в його організаційних змаганнях.

Збирайте, що можете, де можете і як можете та присилайте нам негайно!

Чекаємо, дуже нетерпеливо чекаємо на Вашу скору поміч!

„ВЕЛИКИЙ ЛУГ",
Львів, Коперника 5.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

Дописи.

ЛЬВІВ-ЗАМАРСТИНІВ.

Показ взорів рідного промислу у Замарстинові. По Службі Божій в неділю 21. VII. п. р. відкрито в год. 11.30 впол. виставу взорів рідного промислу, улаштовану місцевим „Союзом Українок" у читальні „Просвіти" на Замарстинові. Виставу відкрив п. Польовий відповідною промовою, вказуючи на вагу розбудови рідного промислу й торговлі і закликуючи присутніх попитувати і консумувати виключно вироби рідного промислу. Не зважаючи на зусилля виділу „Союзу Українок", щоби всі українські виробництва дали свої експонати на виставу, не всі (не знаємо, з якої причини) зрозуміли вагу такої пропаґанди у їх користь. Вистава гарно презентується у прибраній салі читальні і потреває до неділі 28. VII. Виділові „Союзу Українок" на Замарстинові належиться щира вдяка від українського промислу за пропаґанду наших виробів.

Д. Конюх.

ЛЬВІВ — ГОЛОСКО ВЕЛИКЕ.

Праця від основ. В неділю 21. липня п. р. відбулася в читальні „Просвіти" на львівськім передмістю Голоску Великім велика діточа імпреза. Місцевий дівочий доріст, який зорганізувала й веде п. Марія Тисовичівна, дав дві вистави: „Князь Марципан" і „В чужому пірю" — М. Підгірянки. Обі вистави випали дуже гарно, краще ніж можна було сподіватися. Перша невеличка, бо на одну дію, комедія, викликувала гуратани сміху серед дітвори і старших. Виконавці, 7—12-літні дівчатка виїли ролі, що при діточих виставах найважливіше і грали зовсім поправно. Зате друга вистава „В чужім пірю" була справді виведена знаменито під кожним оглядом. Сама песа написана у виховно-патріотичному дусі, має багато гарних і навіть зворушливих сцен. Це, можна сказати, така собі дуже гарна казочка, яку оповідається чемним дітям, щоби їх виховати та водночас забавити. Були такі сцени, що не тільки діти, але навіть старші захоплювались. Виконавці цієї песи всі без виїмку були бездоганні. Всі вміли свої ролі та всі грали справді гарно. Видно було, що ці маленькі акторки-дівчата теж переживали свої ролі. На спеціяльне відріжнення заслуговують декорації і світляні ефекти. Вистава мала гарне, казкове тло-кулісн. Зачарована поляна серед ліса, на якій ведуть балачку і живуть квіти, пташки, вітер ніч і вся природа. Цю гарну природу української землі осяює проміннями сходяче сонце. Декорації дуже помислові і гарні. Гарними були теж співи, головно спів „Ночі". Назагал обі вистави залишили як найкраще враження. Слід лише звернути увагу, щоб на майбутнє деякі з виконавців говорили без польських наголосів. Правда, що тяжко це негайно зробити тому, що ті діти, хоч українські, вдома говорять здебільша польською мовою.

Вистави підготовляла п. Марія Тисович. Видно було, що доложила вона багато праці, ще більше посвяти і терпеливости, щоби з пустотливих дітей передмістя зробити здисциплінованих аматорів. Треба теж уміти навчити цих дітей вивести песу в такий майже мистецький спосіб, як це вони зробили в неділю. Недільна вистава була іспитом перед громадянством з виховної праці п. М. Тисовичівної з дівчатками-доростом. Іспит цей випав бездоганно. Тимто і треба підкреслити вартість і значіння такої роботи, коли зважити, що це найважніша робота, яку треба на Великім Голоску робити. Таким тільки чином врятується тих маленьких дітей, які вдома та у школі говорять по польськи. В неділю ми бачили, що робота п. Тисовичівної дає гарні висліди. Діти зачинають доказувати, що під їх впливом батьки, які донедавна говорили ще по польськи, тепер зачинають говорити теж по українськи.

Досить велика саля читальні була вщерть виповнена місцевою публикою: дітворою і старшим громадянством. Обі вистави мали повний моральний та касовий успіх.

РАВЩИНА.

Перепони для праці в дитячих садках у повіті. З початку 1930 р. Старшина Пов. Кружка „Р. Ш." спільно з Виділом філії Т-ва „Просвіта" в Раві Руській повела ударну акцію за основуванням дитячих садків у повіті. По великих зусиллях удалося переконати громадян про конечність основувати ті установи. Пороблено приготування для основання садків в таких селах: Васидеві Великім, Корчмині, Новосілках Кардинальських, Вербиці, Піддубцях, Карові, Забірю, Любичі Камеральній, Верхраті, Воробдячині тут. повіту і Брусні Старім, любачівського повіту. Праця по садках мала розпочатися з днем 1. 7. ц. р. Та, на жаль, адміністраційна влада, замість піти назустріч тій доконче потрібній роботі зволікала з дозволами. Щойно в дні 19. 7. тут. староство видало лише дозвіл на основання садка в Карові. Дня 21. VII. відбулося отворення дитячого садка в Карові у присутності около 80 родичів та 20 дітей, які до садка вже записались. Реферат про виховання взагалі, зокрема про значіння дитячих садків, виголосив делеґат Пов. Кружка „Р. Ш." п. Совик Степан. По рефераті рішено доложити всіх старань, щоб до садка ходили всі діти в дошкільному віці з громади Карова. Садок істнуватиме до дня 30. XI. 1935 і його буде вести учителька п. Козак Ірина.

ЯРОСЛАВЩИНА.

Будова Нар. Дому в Ришковій Волі. Завдяки ініціятиві свідомих громадян Ришкової Волі, членів читальні „Просвіти", створено в 1932 р. зпоміж членів читальні комітет будови власної домівки тому, що читальня міститься в старім деревлянім домі на невласній площі. Комітет узявся горячо до праці і по двох роках придбав власну будівельну площу та звіз частинно матеріял так, що з початком липня ц. р. зміг уже викінчити цементово-камінні фундаменти, вартости 2.000 зол. По жнивах рішив комітет приступити до цеглявих робіт, а самої цегли потрібно около 100 тисяч. Вправді комітет не має потрібного на це фонду, тимбільше, що минулий 1934 р. був взагалі для Ярославщини з причини посухи, відтак дощів і вилиrу рік катастрофальним; та проте є у нього завзяття і тверда віра, що розпочате діло мусить довести до кінця, оцінюючи належно вартість своєї власної домівки тут на західних окраїнах. В січні 1935 р. звернувся був комітет з просьбою хочби про малі датки, оголошуючи свою відозву у „Ділі", „Новому Часі" й „Українському Бескиді". Та це дало заледви 5 зол., які комітет мусів заплатити, як адміністраційну кару, бо на публичне оголошення відозви в часописах треба було мати дозвіл влади. Тому велика дяка всім, що якиминебудь іншим способом приходять комітетові в поміч, як також усім тим громадянам села, що вже дали і ще дають свою працю при здвигненні своєї будівлі. Комітетові будови лишається побажати тільки, щоб і дальше працював так витревало, як і дотепер, а тоді може й ті одиниці зі села, що досі зі заложеними руками приглядалися праці інших, а то своїм поведенням навіть утруднювали працю комітету, нарешті прозріють, зрозуміють вагу свого власного Народнього Дому і спільними силами довершуватимуть начате велике діло.

Прихильний.

вились тією кривавкою, та понаходили були навіть ріжні предмети, м. і. золоту ложку, яку проте... продали жидові. Трудно, ніхто досі з наших археольоґів не поцікавився тим місцем, а справді варто присвятити труду цій справі. Була навіть донедавна стара хроніка зі списаною історією того місця, церкви, татарського нападу і т. п., тільки (чув я) що місцевий парох... дав дітям бавитись нею і вони геть її звищили. Шкода, що канонічне право не знає параґрафу, який вчив би про вартість таких історичних памяточок та казав якслід зберігати того рода цінности...

Друга замітна гора, це т. зв. „Бабиний хрест", звідкіль видно вже Румунію, Черемош і Буковину. Вона має теж свій переказ. Мешкала там у давніх часах стара бабуня, що мала одну корову. Раз вона, шукаючи зимою корови, замерзла. Хтось поставив їй хрест і тепер хто в зимі вибирається в ті сторони, мусить взяти з собою бабі ріща, бо впротивному разі напевно заблудить.

Ліси кінчаються високою горою, що називається „Звесінне". З неї можна бачити Снятин, його високий ратуш, широку ленту Прута, що зливається перше з Рибницею, а далі з Черемошем.

Справді прегарний вид! Жовтою гадюкою веться рівненький гостинець зі Заболотова до Снятина. Пригадалася мені нова коломийка:

„З Коломиї до Снетина
я пішки не зайду,
Там такого хлопця маю,
що в світі не знайду".

Горою над шляхом звімається раз-у-раз курява білого пороху. Безліч возів прямує в одну і другу сторону, найбільше жидівських купців, що вдержують між Снятином та Заболотовом живі торговельні взаємини. Недурно й співанки про них придумали:

„Ой, їхали жиди в Снетин
Тай вломили орчик,
Нашмаркали в сабашівку
тай кинули в корчик..."

Веселий оцей покутянський нарід! До всілякої нагоди знає співанку зложити.

Особливо подобались мені люди в Рудниках. Село має безліч представників всіх політиканських ґруп, від суботників на комуністах кінчаючи, своїх власних фільософів, а понад усе гарні дівчата. Замітні вони своєю могутньою будовою, енерґійністю та визовницькою поставою. Усіх без виїмку мущин називають „хухрами", і як котрий поважиться у любовному запалі торкнути її мязисту ручечьку, тоді біда тай годі. „Ти мой", каже, „як ті веретну, то бигме бирше мні не рушиш". Заходжу в розмову з ґаздою що три козі на одному мотузку пас.

„Як живете, дядьку?" починаю.

„Біда, паночку, біда така, що цуд цуденний".

„Яка біда? потішаю, от дурно нарікаєте. Дасть Бог — все проминеться.

„Ой ні, паночку. Перебулисмо Австрію, перебулисмо конституцію, але той крейзус відай не перебудемо..."

Мають Рудники свого власного поета. Ось вам зразок його поетичного таланту:

„Як будеш коло річки Рибниці,
„Там росте багато пшениці.
„Там живуть красні молодиці
„Що дають хлопцям жентиці"[1]).

Словом — чудове село оті Рудники і якби я був на місці князя Валії, то щороку туди від журналістів тікав би, тримаючись осторонь замашистих рудницьких дівчат...

[1]) Відвар із булда.

СНЯТИН.

Замкнення дитячих садків у снятинському повіті. За ініціятивою Кружка „Рідної Школи“ в Снятині засновано дитячі садки в місті Снятині, в Микулинцях і Тулові. Про оснування повищих садків згідно з приписами закону повідомлено старосто а Снятині і дотичний референт дав згоду на їх ведення. Садки розпочали свою діяльність з днем 1. 6. під фаховим проводом провідниць. Дня 24. 6. ц. р. явилися постерункові поліції у провідниць дитячих садків у згаданих місцевостях та заборонили дальше ведення садків. На домагання провідниць, щоб виказалися письменним дорученням старостна — такого не предложили. Інтервенція голови Кружка „Р. Ш.“ в Снятині у старости в цій справі не дала позитивного висліду; сказано тільки, що оречення прийде на письмі, якого по нинішній день не доручено. Заборона впала в часі найпильніших полевих робіт і родичі мусять свої діти полишати без опіки дома на ласку долі, тільки тому, що ведення таких садків, видно, комусь не припало до вподоби. Невже не доцільне, щоб мала дітвора роєла без догляду та спричинювала всякі нещастя і шкоди?

ТЕРНОПІЛЬ.

Анкета українських купців і промисловців. У неділю 7. липня ц. р. відбулася в Тернополі анкета українських купців і промисловців з Тернополя і тернопільського повіту, яку влаштувала місцева філія Союзу Українських Купців і Промисловців. Анкеті проводив голова філії п. Василь Болюх. Присутніх було 82, в цьому 54 маломістечкових і сільських купців та промисловців. Реферат про розвій і значіння українського купецтва і промислу виголосив інж. Богдан Волинець, організаційний реферат п. Василь Болюх. Реферат про касу „Самопоміч“ п. Остап Сівк. Після рефератів була довша оживлена дискусія, в якій забирало голос 14 учасників, переважно сільських купців. На закінчення зроблено спільну знимку всіх учасників анкети.

СТРИЙ.

З читальні „Просвіти“ на Ланах. Невідрадні вісти доходять нас з передмістя Лани. Читальня „Просвіти“ на Ланах спить сном блаженних, новий виділ не може чи не хоче взятися до праці. Можеб філія „Просвіти“ що помогла тут, бо молодь дичіє та пропадає для нашого народу... Один Кружок „Союзу Українок“ ще ратує там добру славу передмістя. Збудіться зі сну, міщани Ланів, бо сором вам буде!

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

ВІСТИ З ЛУГУ, письмо присвячене Луговим і Січовим справам, просвіті і науці. Львів, липень 1935. Р. Х. Ч. 7. Зміст: . До всіх Лугів у краю! 2. Ювилейне Лугове Свято 4. серпня 1935 р. 3. Останні розпорядки Головної Старшини. 4. Обовязок вдячности. 5. До всіх Голов і Старшин. 6. Як Луг з Григорова їхав на Свято до Львова.

ЮНІ ДРУЗІ, ілюстрований журнал для дітвори. Львів, липень 1935. Р. II. Ч. 7.

СТУДЕНТСЬКИЙ ВІСТНИК, неперіодичне видання студентського кружка „Рідної Школи“ ім. П. Могили у Львові. Львів, липень 1935. Зміст: О. Ольжич: Змій. М. Асканич: „*“: Кига: Життя: О. Ваньо: Мета З К: Зрозуміймо мораль нації. В. Габрусевич: Іna чи діо? Е. Вітта: Два франциски. М. Дужий: Нова аристократія. Р. Лісовий: Перемога над Мертвим Морем. Р. О.: На допомогу студентству. Вук Левич: Світ перед вами. Л. З. Беч: В ювилейний рік „Мед. Громади“. І. Р.: Невже „Липнем до молоді“. С. М.: Спорт у сучасній програмі виховання. В. О.: Студенство і „Рідна Школа“. Із студентського життя. Від Редакції.

СВІТЛО І ТІНЬ, фотографічний журнал. Львів, липень 1935. Ч. 7. Зміст: Перша всеславянська виставка мистецької фотографії в Загребі. Д-р Дмоховський: Фотографія спорту. М. Гр: Третій Міжнародний фотографічний Сальон у Празі. Ю. Дорош: Фото наферіях. С. Кравців: Про розчинювання хемікалій. Вісті з Уфото. Наші ілюстрації. З нових фотопромислу. Що читати. Ілюстраційний вклад V—IV.

ГОСПОДАРСЬКО-КООПЕРАТИВНИЙ ЧАСОПИС. Львів, неділя 21. липня 1935. Р. XV. Ч. 28-29.

—o—

Листування Редакції.

Вп. Пстружок, Ямна: Вашого допису з 22. н. м. про „фиркання“ невідомої нам пані з львівських кол помістити не можемо, бо не знаємо Вашого прізвища. Якщо дозволите, передамо Ваш допис до „Комара“.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Нечинний.

Театр Ріжнородностей.

Середа, 24. VII. год. 8. веч. „Авантюра в раю“.

Четвер, 25. VII. год. 8. веч. „Авантюра в раю.

Кіна.

АДРІЯ: „Морська потвора“ і „Бастер генералом“.

АПОЛЬО: „І. Ф. 1. не відзивається“.

АТЛЯНТИК: „Катастрофа Челюскіна“.

ВАНДА: „Погубний чар“ і „Стріча у Відні“.

ҐРАЖИНА: „Не хочу знати хто ти“.

КАСІНО: „Карнавалова ніч“.

КОЛІСЕЙ: „Поворот Натана Бекера“ і „Стара та нова Москва“.

КОПЕРНИК: „Серце індіянки“

МАРУСЕНЬКА: „Біробіджан“ і „Іскор“.

МІРАЖ: „І що дальше сіра людино“.

МУЗА: „Боготворена“.

ПАКС: Нечинне.

ПАЛЯС: „Світло в темноті.

ПАН: „Коли кохання панує — смерть відпочиває“ і „Були собі два гільтаї“ (Льоерль і Гарді).

РАЙ: „Якого кохання бажають жінки“.

СВІТ: „Похорони марш. Й. Пілсудського“.

СОНЦЕ: „Серце великана“ і ревія „Бальї тети“.

СТИЛЕВЕ: „Як жити“, ревія Весела прогулька“.

УТІХА: „Бунтівник“ і ревія „Едзьо проти Юзя“.

ХІМЕРА: „Нечинне“.

Закордонне радіо.

Середа, 24. липня 1935.

Відень (506,8) 17.25 Пісні. 18.00 Спів. **Прага** (470,20) 12.30, 16.30 Концерт. 19.40 Легка музика. **Париж** (164,8) 22.50 Танкова музика. **Штрасбург** (349,2) 18.30 Концерт солістів. **Берлін** (356,7) 18.00 Музика і спів 19.20 Танкові музики. **Кенігсвустергавзен** (157.1 12.00 Музика. 16.00 Концерт. **Букарешт** (364,5) 17.00 Концерт. 20.15 Солісти. 21.05 Концерт. **Будапешт** (550,5) 17.00 Концерт. 21.55 Танкова музика. 23.30 Циганська музика. **Мілано** (231,1) Анна Кареніна — музична драма. **Рим** (420,8) 21.30 Симфонічний концерт.

Четвер, 25. липня 1935.

Відень (506,8) 12.00 Концерт. 17.20 „Покійний канцлер — Дольфус. 20.10 Концерт з творів Бетовена. **Прага** (470,2) 11.05 Джезова музика. 15.00 Сальонова музика. 20.15 Концерт. **Париж** (1648) 12.15 Камеральний концерт. 15.30, 21.45, 22.30 Концерт. **Кенігсвустергавзен** (1571) 12.00 Музика. 19.00 Весела авдиція. **Будапешт** (550,5) 17.30 Танкова музика. 21.00 Симфонічний концерт. 22.30 Фортепян. **Рим** (420,8) 20.40 Музична казка.

Львівське радіо.

Середа, 24. липня 1935.

6.30 Ранішня авдиція. 8.25 Практичні вказівки 11.58 Сигнал часу. 12.03 Метеорольогічні вісти. 12.05 Полудневий денник. 12.15 Для літнищ і живців. 13.00 Хвилина для жінок. 13.05 Сальонова музика. 15.15 Біржа. 15.25 Експорт. 15.30 Легка музика. 16.00 Дбаймо за сонце і повітря для дітей. 16.15 Пісні. 16.50 Що це брехня? — гумореска. 17.00 Твори на віолінчелю. 17.20 Концерт. 18.00 Веселий скеч. 18.15 Польща співає. 18.30 Листи від дітей. 18.40 Сільва рерум. 18.45 Легка музика. 19.05 Програма на черговий день. 19.30 Спів. 19.50 Світ сміється — закордонний гумор. 20.00 Зривання і перевіз овочів. 20.10 Весела хвилина. 20.45 Вечірний денник. 20.55 Картини з життя колишньої і теперішньої Польщі. 21.00 Концерт з творів Шопена. 21.30 Зі спогадів про Пілсудського. 21.40 Серенада. 22.10 Спортові вісти. 22.20 Мала орхестра.

Четвер, 25. липня 1935.

6.30 Ранішня авдиція. 8.25 Практичні вказівки. 11.57 Сигнал часу. 12.03 Метеорольогічні вісти. 12.05 Полудневий денник. 12.15, 16.15 Легка музика. 13.00 Хвилина для жінок. 13.05 Концерт мандоліністів. 13.30 Сальонова музика. 15.15 Біржа. 15.25 Експорт. 15.30 Фортепян. 16.00 „Розумний пес“. 16.50 Оповідання. 17.00 Для літнищ і живців. 18.00 Про книжку Райнгардта — відчит. 18.30 Перед літним сезоном полювання. 18.40 Сільва рерум. 18.45 Спів. 19.05 Програма на черговий день. 19.15 Рекламовий концерт. 19.30 Менуети і гавоти. 19.50 Актуальна гутірка. 20.00 Фейлетон „конечна оборона“. 20.10 Легка музика. 20.45 Вечірний денник 20.55 Картини з колишньої і теперішньої Польщі. 21.00 Концерт. 21.30 Весняний вітер. 22.00 Спортові вісти. 22.10 Мала орхестра.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.24·00—5.26·00 зол.

Нім. марка 1·75—1·80, фр. франки 34·85—35·00, шв. франки 172·50—173·00, фунти стерлінги 26·05—26·20, австр. шілінги 99·00—101, чеські корони 21·70—22·00, рум. леви 30·00—32·00, ліри 42·00—43·00.

Золото: Доляри 9·05—9·10, Франки фр. 34·40—34·80, Дукати 82·00—82·75, Корони 36·20—36·80, Рублі 4·60—4·70, 1 гр. зол. 5·924.

Срібло: Корони австр. 0·34, Рублі 1·50, Фльорени 0·85, 1 гр ср. 0·07—0·08.

Заставні листи.

4 1/2 проц. дол. Т. К. З. 43·00—44·00, 5 проц. дол. Б. Г. 51·00—53·00, 4 проц. Зол. Б. Г. 43·00—44·50, 4 1/2 проц. Зол. Б. Г. 46·00—48·00, 4 1/2 проц. Ком. Б. Кр. 52·00—55·00, 4 проц. Б. Г. К. 61·00—64·00, 4 1/2 проц. Б. Г. К. 62·00—65·00, 4 проц. позичка м. Львова 46·00—47·50.

Преміївки.

Долярівки 52·50—54·00, Інвестиційна 106·00—108·00, Будівельна 43·00—44·50.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 23. липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла дес.	2·30 зол.
1 кг. масла експорт.	2·30 „
1 л. молока	0·15 „
1 л. сметани	0·65 „
1 к. яєць	2·70—2·75 „

Пастеризоване молоко в достаною до дому у Львові 1 літра 24 сот.

Тенденція на масло зниткова, на молоко, сметану і яйця вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що від 23. VII. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курята від 50 дкг.	за 1 кг.	0·80 зол.
Мол. однор. кури I. кл.	„	0·80 „
Пантарки	„ „	1·30 „

Птицю приймає в скількости визначеного приділу тая кожного доставця.

ОПОВІСТКИ.

ЗОЛОЧІВЩИНА

28-го липня 1935 р. відсвяткує парохія Сасів (прилуч. Побіч) 25-літній **Ювілей священства о. Пароха Володимира Лиска.** В програму свята віндуть привіти від громадянства і установ парохії й хорові продукції.

У всіх справах звертатися і гратуляції слати до Комітету на руки п. Петра Іваськевича. 70 1—1

Замість повідомлень з нагоди свого вінчання, **Оленка з Білинків і Володимир Онуфрики** складають 10 зол. на голодуючих в Яворівщині. 68 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.